

egentlig behandling. Der regnes med en ugentlig lægetime pr. 100 ansatte. Af denne ene time skal altså kun 12 minutter bruges til behandling. Der er på baggrund af udenlandske erfaringer grund til at tvivle på, om denne norm kan holde, når de konkrete behandlingskrav melder sig. Der er en risiko for, at det forebyggende arbejde således trænges i baggrunden. Gruppen er dog opmærksom på, at sundhedsvæsenet — navnlig ordningen af alment praktiserende læger — i disse lande har en anden udformning end her i landet.

De fire organisationsmodeller, der opstilles, integrerer ikke bedriftssundhedstjenesten organisatorisk i social-, sundheds- eller arbejdsmarkedssektoren. En isoleret bedriftssundhedstjeneste vil skabe koordineringsproblemer, bl. a. til arbejdstilsyn, arbejdsformidling og social- og sundhedsvæsen.

Endvidere er bedriftssundhedsrådets stilling i forhold til de øvrige organer i arbejdsmiljøadministrationen lidt diffus. Rådet skal have selvstændig kompetence på visse områder.

Organisationsudvalget lægger vægt på, at en bedriftssundhedstjeneste integreres i den enkelte virksomhed (funktionærstatus) som et led i dennes interne organisation. Dette svarer til norske og svenske ordninger og skulle ifølge udvalget sikre de ansattes indflydelse. Medarbejderne får en indflydelse på ansættelsen af sundhedspersonale gennem sikkerhedsorganisationen, der skal udtale sig om eventuelle ansøgere. Det forudsættes, at der er nær kontakt mellem virksomhedens sikkerhedsudvalg og bedriftssundhedstjenesten. Det synes imidlertid ikke tilstrækkelig klargjort, hvorledes de ansatte sikres, at de problemer, de anser for vigtige, bliver væsentlige arbejdsopgaver for bedriftssundhedstjenesten. Små virksomheder har ingen sikkerhedsorganisation. Her er problemet om de ansattes indflydelse særlig påtrængende.

Organisationsudvalgets rapport dækker et fællesområde på ca. 350.000 ansatte. Organisationsudvalget understreger imidlertid selv, at en ordning efterhånden bør omfatte hele arbejdsmarkedet, altså både det private og det offentlige med i alt ca. 1,8 mill. ansatte. Dette skal ske ved en bekendtgørelse.

Det kan være noget af et problem, hvordan man introducerer en bedriftssundhedstjeneste inden for andre erhvervsgræne end håndværk og industri. Hvad med landbruget? Her er givet et stort behov for vejledning, f. eks. om at omgås giftstoffer, om at arbejde i den rigtige arbejdsstilling, skaffe det rigtige traktorsæde osv. De selvstændige små næringsdrivende udgør også et stort behov: renseriejeren, malermesteren, automekanikeren og mange andre har også brug for rådgivning om deres arbejdsmiljø.

Et særligt spørgsmål er de små virksomheder. Norske og svenske erfaringer viser, at det navnlig er på de store virksomheder, en bedriftssundhedstjeneste slår igennem. Organisationsudvalget skriver, at bl. a. begrænsningerne i de uddannelsesmæssige ressourcer har den virkning, at en bedriftssundhedstjeneste, som dækker alle virksomheder og arbejdsforhold, ikke umiddelbart kan indføres her i landet. Meget taler for, siger organisationsudvalget, at bedriftssundhedstjenesten i første omgang vil blive indført i større virksomheder og i særligt farlige virksomheder og — tilføjer organisationsudvalget — beskrivelsen af organisationsmodellerne tager ikke højde for disse bemærkninger.

Det er en vanskelighed, når ordningen skal bedømmes, at vi ikke ved, hvordan og i hvilken takt ordningen skal udbygges. Ordningen skal, så vidt det ses af nogle antydninger i betænkningen, være tvungen i hvert fald for nogle „kredse“ af virksomheder. For hvilke — de store eller små — de risikofyldte brancher eller områder eller måske den enkelte dårlige virksomhed? Disse spørgsmål er i medfør af arbejdsmiljølovforslagets § 13 og § 66 overladt til arbejdsministeren og arbejdsmiljørådet, men bl. a. arbejdsmiljøgruppens 2. rapport vil her — eventuelt efter en bearbejdning af dens grundmateriale — kunne danne grundlag for en prioritering.

Organisationsudvalgets rapport må ses som et vigtigt skridt i retning af at få løst et påtrængende problem. Ordningen kan gradvis sættes i værk, og de finansielle problemer er løst. Spørgsmålet er, hvordan de vigtige spørgsmål, ordningen lader uløst, kan klares.